

ชุดการสอนเรื่องความรู้เบื้องต้นในการเรียนนาฏศิลป์
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

หน่วยที่ 2

ประเภทนาฏศิลป์ไทย

รสสุคนธ์ จันทร์หอม

ตำแหน่งครู วิทยฐานะชำนาญการ

โรงเรียนปากช่องพิทยาคม

กองการศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรม

องค์การบริหารส่วนจังหวัดนครราชสีมา

กรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น กระทรวงมหาดไทย

คำชี้แจง

คำชี้แจง การจัดกิจกรรมหน่วยที่ 2 ประเภทนาฏศิลป์ไทย สอนตามลำดับขั้นตอนต่อไปนี้

1. ครูแบ่งนักเรียนออกเป็น 4 กลุ่ม แบบคณะนักเรียนที่มีความสามารถทางวิชาการที่แตกต่างกัน กลุ่มเก่ง กลุ่มปานกลาง และกลุ่มอ่อน โดยใช้เกณฑ์ตามผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในปีการศึกษาที่ผ่านมา

2. กำหนดนักเรียนเข้าตามกลุ่ม ดังนี้

2.1 กลุ่มโซน

2.2 กลุ่มละคร

2.3 กลุ่มระบำ

2.4 กลุ่มรำฟ้อน

3. การแบ่งหน่วยที่ 2 ประเภทนาฏศิลป์ไทย แบ่งออกเป็น 4 เรื่อง จำนวน 2 ชั่วโมง

3.1 ใบความรู้ที่ 1 เรื่องนาฏศิลป์โซนไทย

3.2 ใบความรู้ที่ 2 นาฏศิลป์ละครไทย.

3.3 ใบความรู้ที่ 3 นาฏศิลป์ระบำไทย

3.4 ใบความรู้ที่ 4 นาฏศิลป์รำฟ้อนไทย

4. การจัดกิจกรรมการเรียนรู้การสอน

4.1 รายละเอียดอยู่ในแต่ละแผนการจัดการเรียนรู้

5. การวัดผลประเมินผล

5.1 วัดผลกิจกรรมท้ายบทเรียน โดยแยกกลุ่มกลุ่มศึกษาประเภทโซน ละคร ระบำ และรำฟ้อน แล้วมารายงานพร้อมสาธิตให้เพื่อนฟัง รวม 20 คะแนน

5.2 วัดผลการเรียนเมื่อเรียนจบหน่วยย่อยแล้ว นักเรียนทุกคนทำแบบทดสอบวัดจุดประสงค์การเรียนรู้ จำนวน 10 ข้อ ข้อละ 1 คะแนน

5.3 สังเกตพฤติกรรมคุณลักษณะอันพึงประสงค์ โดยครูผู้สอนแนะนำ ตักเตือน และลงโทษ ในช่องพฤติกรรมที่เบี่ยงเบน

คำนำ

ชุดการสอนเรื่องความรู้เบื้องต้นในการเรียนนาฏศิลป์ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 หน่วยที่ 2 ประเภทนาฏศิลป์ไทย เล่มนี้ จัดทำขึ้นเพื่อใช้ประกอบการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ การสอน ใช้เวลาเรียน 2 ชั่วโมง ประกอบด้วย คำชี้แจง แผนการจัดการเรียนรู้ เอกสารใบความรู้การจัดกิจกรรม และแบบทดสอบจุดประสงค์ ซึ่งเป็นส่วนที่จะทำให้กระบวนการเรียนการสอนของครู มีประสิทธิภาพและ ผู้เรียนเกิดความรู้ความเข้าใจในเนื้อหา ทักษะกระบวนการ และคุณลักษณะอันพึงประสงค์ ตามเป้าหมายของหลักสูตรได้มากยิ่งขึ้น

รศสุคนธ์ จันทน์หอม

นาฏศิลป์ไทย

นาฏศิลป์ หมายถึง ศิลปะของการฟ้อนรำที่มนุษย์ประดิษฐ์ขึ้น จากลีลาที่เป็นธรรมชาติด้วยความประณีตงดงามเพื่อให้ความบันเทิงให้ผู้ที่ได้ดูมีความรู้สึกลอยตาม การร่ายรำนี้ต้องอาศัยเครื่องดนตรีและการขับร้องการแสดง เช่น ฟ้อนรำ ละคร โขน ซึ่งแต่ละท้องถิ่นจะมีชื่อเรียกและมีลีลาทำการแสดงที่ต่างกันไป สาเหตุหลักมาจากภูมิอากาศ ภูมิประเทศ ของแต่ละท้องถิ่นความเชื่อ ศาสนา ภาษา นิสัยใจคอ ของผู้คน ชีวิตความเป็นอยู่ แสดงถึงความเป็นเอกลักษณ์ของชาติเป็นมรดกทางวัฒนธรรมที่สำคัญตามวิถีชีวิตของคนไทย การแสดงความบันเทิง สะท้อนถึงลักษณะของสังคมไทยที่แตกต่างจากชนชาติอื่นๆ ซึ่งคนไทยทุกคนควรตระหนักต้องหวงแหนช่วยกันรักษาและ ร่วมกันให้การสนับสนุนส่งเสริม เพื่อให้ศิลปะการแสดงนาฏศิลป์ไทยคงอยู่สืบไปในอนาคต